

Feleségként jöttem Lengyelországba a 70-es években

A hetvenes évek közepén költöztem Varsóba a férjemhez, akivel a volt NDK-ban ismerkedtünk meg egy nemzetközi szakszervezeti üdülőben. Az orosz nyelv volt segítségünkre, amelyet akkor még viszonylag frissen az iskola elvégzése után mindkettőnk egészen jól beszélt. Hozzáteszem, hogy a szláv nyelvismeret nagyon sokat segített abban, hogy megtanuljam a lengyelt.

Magyarországon volt az esküvőnk, így nem volt más választásom, mint felvenni a magyar szokásnak megfelelő házassági nevet, azaz Andrzejné lettem, amit a lengyel hivatalokban mindig furcsállanak. Közben megváltoztathattam volna, de maradtam az eredetnél. Mellesleg Sofia Lorent is Csehországban nemrég még Sofia Lorenova néven emlegették. A családba való beilleszkedés könnyen ment, mivel a férjem szülei különösen nagyszerű emberek voltak, és a férjem is az.

A hetvenes-nyolvanas években a városközpontban, a Marszałkowska 80 alatt levő magyar Kultúra Bolt töltötte be a hiányzó magyar klub szerepét, ahová az itt élő magyarok bejárhattak beszélgetni, újságot, könyvet vásárolni. Megszűnése után ennek hiányát szerintem sokan megérezték, a Kulturális Intézet zártabb, hivatalosabb intézmény, ahová csak úgy nem lehet beugrani. Ezért is a Kultúra Boltba bejáró, illetőleg az ott dolgozó ún. helyi magyarok elkezdtek szervezni az ún. kolóniatalálkozókat, hogy az itteni magyarok összejöjjenek, megismerjék, segítsék egymást, beszélhessenek magyarul. Ebből jött létre később, a 90-es évek elején a Lengyelországi Magyar Egyesület, amelynek én is aktivistája lettem, a férjemmel együtt, aki egyébként elég jól megtanulta a magyar nyelvet.

A már a Kultúra Boltban dolgozó Ida néninek köszönhetően elég gyorsan felvettek engem is a boltba. Otthon számítástechnikai osztályon dolgoztam, de ezt nem akartam folytatni, ezért is nagyon örültem, különösen, hogy mindig szerettem a könyveket, így megszerettem a könyvekkel való kereskedést is (én intéztem a megrendeléseket).

Ennek köszönhetően kb. 20 évig nap mint nap magyarul beszélhettem, magyarok között voltam, ezért nem éreztem magam idegenben és könnyebben viseltem az akkori lengyelországi gazdasági, áruellátási helyzetből adódott nehézségek mindennapjait is.

Magyar állampolgár vagyok, nem vettem fel a lengyel állampolgárságot a kettős állampolgárság lehetőségének bevezetése után sem.

Minden évben a nyár nagy részét otthon, Magyarországon töltöm a férjemmel, rendszeresen tartom a kapcsolatot a családommal, a régi barátnőmmel.

A lányomat megtanítottam magyarul, elvégezte a jog mellett a magyar szakot is a Varsói Egyetemen és hites tolmácsként dolgozik többek között a varsói magyar nagykövetségnek is, szolgálva a két ország közötti gazdasági, kulturális, politikai és jogi kapcsolatokat. Ő is nagyon kötődik Magyarországhoz.

Itt élek folyamatosan Lengyelországban, alkalmazkodom az itteni élethez, de lélekben megmaradtam magyarnak. Gondolom ezzel nem ártok senkinek. Átlagember átlag életét élem.

Varsó, 2022. január

DE